

[A. M. Hansen.]

Forfatningen, saaledes at der kunde handles, medens Tid var. Det var bl. a. disse Betragtninger, der førte til Regeringsforslaget om Landstingets Afskaffelse, som vi behandlede for et Par Aar siden. Det var dengang, Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, pegede paa det, han kaldte en meget lettere Vej til at raade Bod paa Uoverensstemmelsen mellem Folketinget og Landstinget, nemlig at det daværende Landstingsflertal ogsaa fik Flertal i Folketinget, og det ærede Medlem Hr. Krag forsikrede om, at han for at naa det vilde gøre sin kraftigste Indsats, og han følte sig sikker paa, at et Flertal af Vælgerne vilde være enig med ham i, at dette burde ske.

Ja, det var dengang, men siden da har vi jo haft Valg, baade til Folketing og Landsting, og her gik det, som bekendt, ikke, som det ærede Medlem Hr. Krag dengang haabede. Overensstemmelse mellem de to Ting blev ganske vist tilvejebragt, men det skete ved, at Folketingsflertallet erobrede Flertallet i Landstinget, og nu er Forholdet det, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller pegede paa i Slutningen af sin Tale, at de konservative Garantier for Magtens Bevarelse ved fremtidige Landstingsvalg virker til Fordel for Regeringspartierne. Jeg skulde dog tro, at denne nye Situation kunde paakalde Interesse fra Venstres Side for nu ogsaa at gaa ind i en positiv Forhandling om en Forfatningsændring.

Der er fra Oppositionens Side baade i Presse og i Tale talt haanlige Ord om Forslaget om Nedsættelse af en Kommission til Overvejelse af de paatænkte Grundlovsændringer, og dette skulde være noget, man først havde fundet paa, da Flertallet i Landstinget var vundet. Jeg kan paa mit Partis Vegne her sige: Hus forbi. Allerede ved vort Partis Landsmøde i Maj Maaned i Aar udtalte jeg herom følgende, som jeg tillader mig at citere:

„Vort Arbejdsprogram af i Dag maa da være dette: Først forener vi vore Kræfter med Landets øvrige Demokrati om Erobringen af Landstingets Flertal. Derefter bruger vi Flertallet til at lade Gennemførelsen af en virkelig demokratisk Reformlovgivning gaa Haand i Haand med Forberedelserne til den Forfatningsændring, som skal sikre Folkets Selvbestemmelsesret og dermed det fulde Folkestyre.“

Denne Udtalelse, der fik fuld Tilslutning fra Landsmødets Forsamling, har været offentliggjort i hele vort Partis Presse og

er derfor Offentligheden bekendt. Vor Indstilling var ganske den samme, som den er i Dag, at det maatte tage Tid at omordne Forfatningen, og i den Tid skulde Rigsdagsarbejdet, Reformlovgivningen selvfølgelig ikke ligge død hen. Der er derfor ingen som helst Forandring hverken i Taktik eller i Politik siden Landstingsvalget.

Der blev under Valgkampen forud for Landstingsvalget af hele Oppositionen fra Møde til Møde fremsat den Paastand, at Regeringspartierne Erobring af Flertallet vilde føre til det, man kaldte Flertalsdiktatur, hvormed der mentes, at der intet Hensyn vilde blive taget til Mindretallene, naar Regeringen fik Flertal i begge Ting. Alle ved, at denne Paastand blev tilbagevist. Endvidere fremsattes den Paastand — det var særlig det ærede Medlem Hr. Krag —, at Regeringen og Regeringspartierne slet ikke vilde have Landstinget afskaffet. Nej, sagde det ærede Medlem, de vil bare erobre Flertallet i Landstinget, og hvis det skete, ja, saa var der ingen Grænse for alt det onde, der da vilde komme over det danske Folk. Det her foreliggende Forslag er et Bevis for, at begge de to fremsatte Paastande er i Strid med Virkeligheden. Her er Forslag fremme om Indførelse af Etkammersystem, her er Tilbud til de andre Partier om at være med i Arbejdet for en Forfatningsændring. At Venstre, hvis man skal tage Venstres ærede Ordførers Udtalelser som et Udtryk for hele Partiet, haanligt slaar til denne fremstrakte Haand og ikke vil være med i Arbejdet, det bliver deres Sag, som de maa tage Ansvaret for over for deres Vælgere.

Ingen kan være i Tvivl om Regeringens og Regeringspartierne Ønske om at faa løst Forfatningsspørgsmaalet paa bredest muligt Grundlag, og netop derfor har man valgt at nedsætte en Kommission. Alene den Omstændighed, at en Grundlovsændring kræver Tilslutning fra mindst 45 pCt. af samtlige valgberettigede Folkestingsvælgere ved en Folkeafstemning, gør det særdeles ønskeligt, at der opnaas Tilslutning i størst muligt Omfang. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var inde paa at nævne nogle Tal, som skulde vise, at der var et saa stort Flertal for en Grundlovsændring, at man med Sikkerhed kunde gaa ud til denne Folkeafstemning. Det ærede Medlem nævnte de forskellige Partier, som gav os Tilslutning, bl. a. Det frie Folkeparti. Det ærede Medlem sagde paa sin egen Maade: De har ogsaa Det frie Folkeparti. Jeg tillod mig nede fra min